

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה ת.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְסִמֵּךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ
הָעֵלָה וְנִרְצָה לוֹ לִכְפֹּר
עָלָיו: וְיִקְרָא אֶד
2. וְעָשָׂה אֶתֶּם הַכֶּהֱן
אֶחָד חֲסֵאת וְאֶחָד עֵלָה
וְכַפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן לַמִּזְבֵּחַ
מִזֹּבֵב: וְיִקְרָא טוֹ שׁ
3. וְכִי יִסְתַּר הַזֶּבֶב מִזֹּבֵב
וְכַפֵּר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים
לְעִתְּרוֹתָיו וְכִכֵּס כִּנְיָו
וְרָחֵץ בְּשֶׁרֶת כְּמִים חֲסִים
וְהִטָּה: וְיִקְרָא טוֹ יֵג

הגהות הב"ח

(א) הו"ב ד"ה דריש וט'
וסברא הוא לומר ק. כי
צריך לומר לפי זה דריש
למיפוך אגלים שאין עשין
בהם אוכל הא לא קפדי
וכ"כ הסו"ם' נפרק חוק
הנתיים' (ב) ד"ה אין בין
וט' בדיון דלמא ה"ר עלי
הי חובה וי"ל:

רבינו חננאל

[מתנ'] אין פון המורד
הנאם ממורד למורד
הרצל האמל, אלא דאס
הרצל האמל שאין עושן
בזון אוכל נפש שנין
גרים יבוצע בן,
אזלד מורד האמל
אויסגעבן לר' אליעזר
דאנא אפ' רעדט אפ'
ממורד הנאם, פ' אפ'
אמל שרדן בן דאס
לומר עליית בזון ארמ
הרצלם בחצות שאם
יבנא דר' וילך ב'
אין קמפריין לר' יבוצע
בזו, אפ' בנא ד' האמל.
אלא למורד בזון אמל
דריט אפ' וכלם שאין
עושין בן אוכל נפש שנין
קעה ונחמיו בן יבוצע
אפ' מורד, אפ' כלם
עושין בן אוכל נפש,
בזון וכל זכברו ורצלם
ותורו יבוצע בן, ד'
זה שון, יבוצע אפ'
[מתנ'] אין פון גרים
דאנא פ' אפ' רעדט אפ'
כדנאס ב' ידור נר ד' ל'
(גור) לאחלוד אלא תאחד
לשולמו, ד' זה וזה
כלומר אלא יאחד בן גרין
אין תורה, בנא שמוס
כל האתה, ג' זה איו
בנא ד' דור האמל ב'

גאה חמור ממודר מאכל:
ליכנס לביתו והמודר
מותר נפש. מותר להשאיל
עין כיוצא בהן אבל במקום

מתני' ^אאין בין אדם למוֹרֵד ממנו מאכל אֶל שְׁאֵין עוֹשִׁין בָּהֶן אוֹכֵלִים שְׁעוֹשִׁין בָּהֶן אֵין לָהֶם דְּרִיסַת הַרְגֵּל; הָאֵל לֵבָדָא הָאֵל מִנִּי רַבִּי אֶלֶּיךָ בְּכֹדֶרֶד הֵנָּה: **מֵת** נִגְדְּרֹת אֵלָּא שְׁהֵנָּה נִגְדְּרֹת אִינוּ חַיִּיב בָּאֵל כָּל תַּאֲחֵר זֶה זֶה שׁוֹרֵד הָאוֹמֵר הִרִי עָלַי הָאוֹמֵר הִרִי זֶה עוֹלָה וְנִגְדְּרֹת מֵתוֹ אוֹ נִגְנָבוּ וְנִגְדְּרֹת מִתָּא נִגְנָבוּ בְּאִתְרִיּוֹת מִנְהִי מִלֵּי לִכְפֹּר עָלָיו ר' שְׁמַעוֹן בְּבִאֲחֶרִיתוֹ וְאֵת שְׁאֵינִי עָלַי מִשְׁמַע א"ר יִצְחָק עָלַי כִּמְאֵן דְּמַעֲיֵן אַכְתָּר בֵּין זֶה הָרֹאֵה שְׁתֵּי רַבִּי קֶרְבֵּן: **גַּמ'** הָאֵל לֵעֵינִי שְׁבַעָה זֶה זֶה שׁוֹרֵד רַבִּי סִימָא אוֹמֵר ^במִנְהִי מִשְׁמַע שְׁלֹשׁ וּקְרָאוּ מִלְּטוֹמָא וּשְׁלֹשׁ לִקְרָבִן וְלֹא לִקְרָבִן שְׁלֹשׁ לִקְרָבִן עַד שְׁלֹא רָאָה שְׁלֹשׁ רַבִּי לִקְרָבִן וְלֹא מִלְּטוֹמָא ^אס"ד רַתְנִיא: **וּכְפֹר** מִזּוּבֹ מִקְצֵת זֵכֶן מִבֵּין מִבְּיֹאֵן קֶרְבֵּן קֶרְבֵּן הָאֵל שְׁתֵּים אִינוּ מִבְּיֹאֵן אֵל רָאָה שְׁלֹשׁ אִינוּ מִבְּיֹאֵן שְׁלֹשׁ רָאָה שְׁתֵּים וְאִצְטְרִיךְ מִזּוּבֹ רַתְנִיא אֲמַיְנָא כִּי קוֹשִׁיִן קֶרְבֵּן מִזּוּבֹ לֵידַעֵן כִּמְאֵן דְּרַבִּי סִימָא וְהִשְׁתָּא וְכֹי יִטְהַר הוֹב מִזּוּבֹ מִזּוּבֹ ^במִזּוּבֹ ^אמִזּוּבֹ ^אלֵידַעֵן עַל זֶה בַּעַל סִפְסִפִּירַת שְׁבַעָה וְהָלֹא מִשְׁכָּב וּמוֹשֵׁב לֹא יִהְיֶה

מבחינה קרה לא ידענין מאי
בשיטתו מוזב. אין לרר
:1 הכי גרעין צומת כהני
לו אין ספירה ונקיט
לא ראשון של מזער ורי
שארר לפסירת שטפה
התחנה ורש מחק לאלו
ייחא לטירו מלטהא משכ
פון קטור. למד על ז
אין אס עטמא ארש וז

אלה דריסת הרגל וכלי
הגאח אסור צהן וס
שמשירין צפ
פרוטה ראויה לקנות ממנה

[illegible]

הכתוב שנים וקרא
א הא כיצד שנים
אימר שנים לטומאה
ולא לטומאה אמרת
שנים ואימר שנים
לש אף לטומאה לא
ליו הכהן לפני ה'
קרבן ומוקצת זבין
יצד ראה שלש מביא
ו. אלא ראה ב' מביא
אמרת עד שלא ראה
צמריך דרבי סימאי
מדרכי סימאי הוה
שמע לן מוזבו ואי
ראיות קמשמע לן
אמרת מוזבו לדרשא
אי דרשת ביה ההוא
יטרה חוב לכשיפסוק
בו ונגעו מוזבו וספר
שתי ראיות שמעון
דין הוא אם ממזא
מעון ספירת שבעה
שמרת

לגמול אולגין ומשקן
מוזיב ולא מוזיב ומגשג
גד שטיהר קף מגשג אל
עולה לו לעליה גשג
ועמו לענין ארלה קדש
שבעת ימים והיה צום
ומושב וכלי חרס זהבס
על שתי ראיות: לכל
שמי ראיות: לכל מומר

שאר עושרין בהן אוב"ב נפש. דמודר
מאכל מותר במקום שאין משמירין
האסור אפי' במודר מאכל דאזתה
אכל אבל כלים שעושין בהן אוכל נפש
אסור אפילו בפחות משה פרוטה
כיון דהוי אוכל נפש;

דריסת הרגל הא לא קרי
אינשי. קשה דלא
בחוקת הכתובים (כ"ג דף טו:) קאמר
בגמרא אלו דברים שאין להם חוקה
ואלו דברים שיש להם חוקה וכו'
מעמיד צהמה בחזק אין להם חוקה

ומוקי לה ההם בשומפין דהעמדה
 כדי לא קפדי ופריך והתנן השומפין
 שגדלו הנאה זה מזה אסורין ליכנס
 בחצר ומשני לה ההם מזה שמעין
 לה מניה דלדערסיה הרגל קפדי ולא
 קשה ^א מההיא דהתם פריך בתרם
 דליה (דף ע"ג) תנשני התם דלעולם
 קפדי ומוי ר' אלעזר היא דלמא
 ההם מיירי בשומפין אבל שאר אינשי
 ודאי קפדי אבל הכא קשיא דמיירי
 בתם בני אדם ואפי' הכי קאמר דלא
 קפדי ופריך ר"ח ההכא מיירי בנקעה
 לא קפדי כי שום אדם וסבירא
 הוה לומר כ' ^א דומיא ^א (דירש"א)
 דכלים שאין עושין בהן אוכל נפש
 דמיירי שאין משתירין כיוצא בהן
 דמוקמינן לה בגדרים (דף ע"ג)
 כרבי אלעזר:

אין בין נדר לנדרה. קשאי אחמי
לא תמי שנדרה (בה) מן
המעשר דכמיז (וגרסי כה) וחסתה
שלמים גבי מעשר ונדר אינו לא אלא
מן החולין ויבין דלמך הרי עלי הוי
(ונדר שוי"ל דמן הדין לא תנא ליה
מושטע דאיידי בקרבן שוהפיש כבר
זאשמעין דאין חילוק בעבודתן לא
בקרבן שלא הופרש שמיטת אי שם
הכרזה חילוקים אי נמי דתנא ושיר
וגיה דאין בין קאמר דמשמע דהוי
דוקא דלמך במצובה (ז"ק דף עב:
והס) מ"מ לא קשאי דנמשכת תענית
(דף י"ג וסע) זאשכמן אין בין דשיר
דקאמר אין בין שלש אמונע' וכו'
מימא תנא ושיר והא אין בין קמי
ושפר וחסבנא אין בין דיוקא והא
שיר תיבא ומושט אי חסוס מייבא ולא
שירא תיבא מכל מקום משמע דאי
הוה משיר ליה לא הוה קשאי ליה כלל
אף על גב דקאמי אין בין ע:
יט ספרי' דגרסי

ומה מצויר שאין שמיטת חשבב
ומושב. ונכותה הכניס
תמי שמיטתא משכב ומושב ותיזן
רש"י בפסחים (דף עז: ד"ה וז) דהיינו
לא לעמא ארס וכלים ז'טונ' וז:
עד

אם היה זו ומלרע ופסקא מזוה וולא
מנהג והולך מיד ועולה לו לפסירה
ונסתר מלמלא משכב ומושב ולמלא
ועולה שניה כדמכזי בתלרע וויקא
יעי יגלה את כל שער וגו' ורחק
ושוב וספר. להכי קמן פסירה אלל
טעון פסירה שבעה. כתימה. אחר
זומאח וז מתיכן יתמשע מפסירה:
שומר

ישמר אם בשמים טמא כששל לא כל שכן, למה כתב
ש ראיות חייב אף בקרבן, ואקשינן ואימא שמים
טמא, ראה שלישיית חייב בטומאה ובקרבן. ופרקינן
ומסקת אין מביאין קרבן, ואם אהמר כי בעל שתי
שלש, אלא שכבר הקדים וראה שמים וכבר נתחייב
ואינצטרך דר סימא, לברר כי בשתי ראיות נזקק
לא מזהב וזה אמיתא שמים לטובין בשלש קרבן

עין משפט
נר מצוה

ג ד א מ"י פ"ו המלכות
 נדרים הלכה ג סנה
 לאחי רמח טושי"ט י"ד
 פתח רבא ספיק א:
 ג ה ג מ"י פ"ד מה'ל
 תפסה הקרנות ה'
 ה סנה ענין קס:
 ג מ"י טס הלכה ד
 ופ"ה מה'ל נדרים
 הלכה ב:
 ג ד ה מ"י פ"ב מה'ל
 מחסורא כפרה הלכה
 ופ"ו המלכות אסורי ביאה
 הלכה ז ח ופ"ה המלכות
 סתמא משכח ומושב הלכה
 ב סנה ענין רבא:

מוסף רש"י

אין בין המורד הערו
ומחבירי: שחזירי הערו
שלא יתנו ממנו שום ענין
למורד ממנו מאכל.
מחלל: אכל דברים
הרבה, לעצור בחזית
ולקח דבר, וכדום שאין
לשאתם כהן אובד נפש.
לשאתם כהן אובד נפש
אכל שום דבר מחלל
המורד: האכל שום
דברים מחלל: דרשני
הוא: המורד דרשני
ולשאתם כהן, כלל מורד
ממנו האכל מורד כשכסין
לפי שלא היה ממנו כלל
מחלל (דברים 32: 27). ויתור:
אסור במורד ויתור.
כח צבאי: שגור דברים
ממנו ופולחן צבאי:
פרעה לחטוי לקטש ממנו
מזה: אלוים כפרות
הסופין: על תנוי האכל
יתרה על שום, אכל
צבאי: לחטוי יסוד
סופין על שער, והמטה
הוא: ואשם: שאלה
לקטש ממנו סופין ממנו
ויתור: שור דרשני
כשכל התקת סופין
על השכסין קטש לקטש
שאלו על שער לקטש
דברים לא היה נכון על
תנוי: צבאי:
(דברים 32: 27) ולסל
למורד: אכל סופין
דרשני: פירות, אכל
על צבא דרשני: הנל
היה אכל דברים סופין
(דברים 32: 27) איתור: דרש
האומצור דרשני עליו.
כח צבאי: כח סופין
מזה: אכל על נלר, אכל
מזה: חייב: מחשבות,
הוא: ומשקולת: אכרסה
לחטוי: אכרסה (דברים 32: 27).
שעלי: כחן, דרשני: ואחר
היה על שער, ואחר
באחריות: אכל סופין
הסל: לנדרו אכל שום
כחן, אכל משקולת:
שעלי קריב אחר ויתור
ועד שקרענו לא נלחם
נפסח, אכרסה עליו.
כח דלחם: אכל על שער
(דברים 32: 27).

רבינו חננאל (המסך)
 שלש אף לרבין. מידוש
 מזה הכתוב שני מעמים
 יביתו, וזו ויבין, וקרא
 שם, שני איש כי
 זה מכשרו וזכו טמא
 הוא, עוד חזי כחבית אור
 וסגה שלש, כדובר אחת
 וזכו שנים מוכרי זה
 שלש, שני תחת תורה
 שמואת בזבוז נרד כשרו
 עוד שלש, ולמר כי בשתי
 קרבין לא לטומאה, כלומר
 לא תהיה וכשר עליו הבדן
 ראית מביא קרבן אין לו
 בשנים. וזה להאבא אפי'
 רא טמא, ואיפשר מזה.
 לטומאה, כי נפשוהו וזה